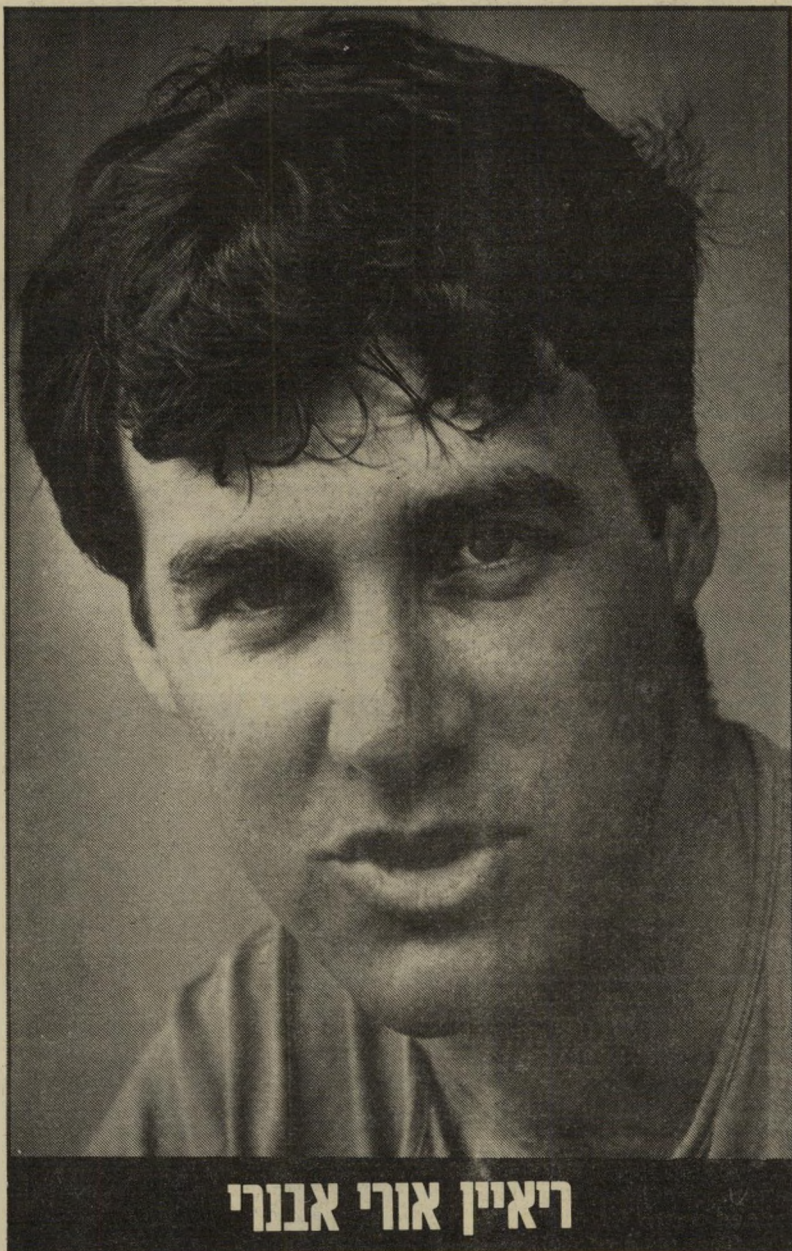

איתי שילוני, בעל הספר הראשון של חייל קרבי על מילחמת-הלבנון, מספר על חוויותיו בקרב בתוכני בידות, על האלמוניות המטושטשת של דמות האוייב, על הרגשת החיילים שרימו אותם, ואומר: „כן, צריכה לקום ועדת-חקירה!“

„אנשים נהרגו בקרב וכשראו זאת בטלוויזיה, הצופים הלכו להשתין או להביא משהו מן המיטבח“

„היינו כולנו ילדים, כולניים. הייתי בא לאמו של חבר והיא הייתה שולחת בשבילו כביסה“

ריאיון אורי אבנרי

„חזרתי מביירות והלכתי להפגנה נגד הטבח. זאת הייתה בשבילי בכידוש נקודת-אור. משהו נולד“

„אילו הייתי צריך להעיד מדוע שפכתי מים ותרופות שנועדו לילדים, מה יכולתי להגיד?“

„אני לא נגד צבא. אני מאמין שדרושה מוכנות לצבא. מדוע השתמשו בזה לצרכים מכווקקים?“

„הספר של נאור מגלה את ההונאה. מה שהרגישו החיילים שיקף את מה שקרה בישיבות הממשלה“

„לחייל הקרבי יש

תאווה למילחמה!“

מתאר את מילחמתו של חייל קרבי, הנהרג בעמוד הראשון, ביום שבו הודיע המטכ"ל הגרמני כי „במערב אין כל חדש“.

בימי המילחמה עברתי כמה פעמים בגאלרי סמעאן, וייתכן כי עברתי לא פעם על פני שילוני. הייתי גם באתרים האחרים המופיעים בספר, ותמהתי לא פעם איך מרגישים החיילים, שהוכנסו למקומות האלה.

ברגע שגמרתי את סיפורו של שילוני, עלה בי הרצון לדאין אותו – ולוא רק כדי להשוות חוויות בין פלשת 1948 ולבנון 1986.

עיתונאית (מיכל מירון מידעיות אחרונות), והיה בצומת העניינים.

החשוב ביותר הוא המדור השלישי. הפלוגה שבה שירת שילוני כמ"מ הוכנסה למערב-ביירות, אחרי „פינוי המחבלים“ ורצה בשיר אל-ג'ומייל. הפעולה הזאת בוצעה על-ידי אריאל שרון בלי אישור הממשלה, והיא תוארה בארץ כתהלוכה שקטה של כוחות לתוך עיר שלא נותר בה אוייב. אך דווקא בפעולה זו עבר שילוני את הקרב החמור ביותר שלו, והוא שהטביע את חותמו על חייו. זהו קרב שאיש לא שמע עליו מעולם.

הספר הקלאסי במערב אין כל חדש

מילחמת-העצמאות. אני מחפש סופרים קרביים שאת חוויותיהם ניתן להשוות לחוויות שתיארתי בסיפרי. סיפרו של שני לוני הוא כזה.

זהו ספר קטן, בן 115 עמודים. בסך-הכל, המחולק לשלושה „מדורים“. הראשון מתאר את הכניסה ללבנון ואת הפעולות בעיר צור ובמחנות-הפליטים שלידה. השני מתאר את עלילותיו של המחבר, כאשר הוטל עליו – סגן-מישנה בן 21 – לפקד על מעבר גאלרי סמעאן. המעבר היחידי שהיה פתוח בימי המצור בין מיזרח העיר ומערבה. שילוני הצעיר מצא את עצמו שליט כלי-יכול במקד דילומטי רגיש, ניהל שם רומאן מוזר עם

ברגע שהתחלתי לקרוא את סיפורו של איתי שילוני, „שלושה מדורי לבנון“, הרגשתי שזהו סיפורו של חייל קרבי אמיתי.

זוהי עובדה מוזרה: מדינת-ישראל עברה מילחמות רבות. מאות אלפים השתתפו בקרבותיה מאז ראשית מילחמת-העצ"מאות, אך כמעט ולא נכתבו ספרים בידי חיילים קרביים.

יש הבדל תהומי בין חייל קרבי, המתאר את מה שעבר עליו, ובין סופר, המדמיין לעצמו את חוויותיו של חייל קרבי. כל חייל מרגיש מייד בזיוף.

לכן רציתי להכיר את איתי שילוני. מאז שכתבתי את בשדות פלשת 1948, במהלך